

Sygn. akt II AKa 305/22

ORZECZENIE

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia SA Dorota Rostankowska (spr.)

Sędziowie: SA Andrzej Czarnota

SA Leszek Mering

Protokolant: stażystka Anna Bogdańska

przy udziale prokuratora

po rozpoznaniu w dniu 1 grudnia 2022 roku

sprawy:

osoby lustrowanej W. M.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od orzeczenia Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 9 czerwca 2022 r., sygn. akt **III K 5/22**

uchyla zaskarżone orzeczenie i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Bydgoszczy

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 305/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1.	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

o.11.1. Oznaczenie orzeczenia sądu pierwszej instancji

Orzeczenie Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z 9 czerwca 2022r. w sprawie III K 5/22

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

prokurator Oddziałowego Biura Lustracyjnego Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Lustrowany	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		W. M.	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego.		
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Lustrowany	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	W. M.	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego.			

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego.	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego.

<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego.	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego.

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp	Zarzuty	
	<p>I. obraza przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 4, 5 § 2, 7, 167, 366 § 1, 410, 424 § 1 pkt 1 kpk, polegająca na nieuwzględnieniu całokształtu materiału dowodowego, dokonaniu jego oceny w sposób niepełny, powierzchowny z naruszeniem zasad logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto na niedostatecznym wyjaśnieniu wszystkich istotnych w sprawie okoliczności, co skutkowało:</p> <p>-brakiem oceny zachowania lustrowanego z punktu widzenia pomocnictwa przy operacyjnym zdobywaniu informacji przez funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa,</p> <p>-bezkrytycznym przyjęciem wersji przedstawionej przez lustrowanego co do charakteru jego relacji</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

z funkcjonariuszem SB, w szczególności zaś co do wiedzy o celu wykorzystania pomieszczeń (...) w T., której to instytucji był dyrektorem

-pochopnym przyjęciem faktu, że dyrektor (...) - lustrowany W. M. nie posiadał do swojej dyspozycji kluczy do tego lokalu, co skutkowało tym, że funkcjonariusze nie mogli wejść do tego lokalu;

-zbagatelizowaniem okoliczności wynikających z dowodów przemawiających na niekorzyść lustrowanego w szczególności zaś takich jak ustne wyrażenie zgody na wykorzystanie lokalu (...) do obserwacji tego co jest widoczne przez okna, umożliwienie dostania się funkcjonariuszy do lokalu w czasie gdy nikt w nim nie pracował; czego następstwem był błąd Sądu w ustaleniach faktycznych, polegający na uznaniu, że lustrowany z powodu niekorzystania przez funkcjonariuszy SB z lokalu - nie wyczerpał swym zachowaniem dyspozycji art. 3a ustawy lustracyjnej z 2006 r. i tym samym złożył on zgodne z prawdą oświadczenie lustracyjne, podczas gdy prawidłowa analiza całości zgromadzonego w postępowaniu materiału dowodowego, w tym wyjaśnień lustrowanego i zeznań przesłuchanych świadków, przy uwzględnieniu zachowanych materiałów archiwalnych w postaci zapisów kartoteczno-ewidencyjnych i archiwalnych, a także wskazań wiedzy, w tym również historycznej i doświadczenia życiowego, przy ewentualnej inicjatywie dowodowej mającej na celu weryfikację wiarygodności wyjaśnień lustrowanego oraz przesłuchanych w charakterze świadków

	<p>pracowników (...) co do kwestii przekazania kluczy, widoku z okna, odbycia bądź nie manifestacji pod pomnikiem (...) w (...) (...) r. itp. mogła doprowadzić do ustaleń wskazujących, iż W. M.- będąc pomocnikiem przy operacyjnym zdobywaniu informacji- złożył niezgodne z prawdą oświadczenie lustracyjne;</p> <p>II. obraza przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 30 kk poprzez jego zastosowanie, co doprowadziło do wyrażenia przez Sąd Okręgowy III Wydział Karny w Bydgoszczy do błędnego poglądu prawnego polegającego na stwierdzeniu, że lustrowany złożył obiektywnie nieprawdziwe oświadczenie lustracyjne a subiektywnie prawdziwe oświadczenie lustracyjne albowiem działać miał w warunkach błędu co do prawa pomimo tego, że ustalony stan faktyczny nie pozwala na przyjęcie, iż działanie lustrowanego w trakcie sporządzania oświadczenia lustracyjnego spełniało warunki o których mowa w art. 30 kk.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutów za zasadne, częściowo zasadne albo niezasadne</p>		
<p>Ad. I. Na wstępie, przed omówieniem zarzutów apelacji wskazać należy, że nie została ona w pełni prawidłowo skonstruowana, co wprawdzie nie wpływa na jej merytoryczną zasadność, to jednak od profesjonalnego autora środka odwoławczego Sąd Apelacyjny oczekuje prawidłowo sformułowanych pism procesowych.</p> <p>Skarżący formalnie podniósł zarzut obrazy art.4, 5 § 2, 7, 167, 366 § 1, 410, 424 § 1 pkt 1 kpk, podczas gdy</p>		

w apelacji podniósł, że polegało to na „nieuwzględnieniu całokształtu materiału dowodowego” (a zatem obraza art.410 kpk), „dokonaniu jego oceny w sposób niepełny, powierzchowny z naruszeniem zasad logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego” (obraza art.7 kpk), „a nadto na niedostatecznym wyjaśnieniu wszystkich istotnych w sprawie okoliczności” (obraza art.366 § 1 kk). W żaden zatem sposób zarzuty apelacji nie dotyczą obrazy art.4 kpk (zasada bezstronności/obiektywizmu), art.5 § 2 kpk (zasada in dubio pro reo), art.167 kpk (dopuszczanie dowodów z urzędu lub na wniosek strony), art.424 kpk (konstrukcja uzasadnienia wyroku). Podkreślenia również wymaga, że zarzut apelacji nie powinien dotyczyć łącznego naruszenia przepisów art.7 kpk i art.5 § 2 kpk. Jeżeli bowiem skarżący kwestionuje ocenę dowodów co do ich wiarygodności, to takiej sytuacji nie dotyczy art.5 § 2 kpk lecz art.7 kpk. Natomiast gdy skarżący podważa prawidłowość ustaleń faktycznych – w sytuacji gdy sąd powziął wątpliwość ale rozstrzygnął jej na niekorzyść oskarżonego albo gdy takich wątpliwości nie miał, choć powinien je mieć, skoro po dokonaniu oceny dowodów nie miał podstaw do odrzucenia korzystnej dla oskarżonego wersji zdarzenia – to wówczas należy postawić zarzut naruszenia art.5 § 2 kpk. Jeżeli natomiast pewne ustalenia faktyczne zależne są np. od dania wiary lub odmówienia jej wyjaśnieniom oskarżonego to nie można mówić o naruszenia art.5 § 2 kpk a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu rozstrzygane mogą być jedynie na płaszczyźnie utrzymania przez sąd w granicach sędziowskiej

swobodnej oceny dowodów (wyrok Sądu Najwyższego z 11 października 2002r. w sprawie V KKN 251/01).

Rację ma skarżący podnosząc, że Sąd I instancji dokonał dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności depozycji lustrowanego. Za całkowicie dowolne uznać bowiem należy zdyskwalifikowanie przez Sąd Okręgowy jako wiarygodnych wyjaśnień złożonych przed Prokuratorem IPN. Lustrowany wówczas wskazał, że lokal był wykorzystywany, „ze dwa razy” (k.94 akt sprawy). Skoro lustrowany podał, że funkcjonariusze Służby Bezpieczeństwa ustawiali kamery w udostępnionym przez niego lokalu i było to zawsze w soboty i niedziele (sk.94 akt sprawy), bez znaczenia pozostaje czy osobiście dysponował kluczami do tego lokalu czy otrzymał je od kogoś. Udostępnił bowiem lokal funkcjonariuszom Służby Bezpieczeństwa i został on wykorzystany zgodnie w celem tego udostępnienia, czego lustrowany miał pełną świadomość. Za co najmniej przedwczesne zatem uznać należy twierdzenie Sądu Okręgowego, że nie doszło do materializacji współpracy, która przy udostępnianiu lokalu polega na umożliwieniu skorzystania z niego. Żadnego przy tym nie ma znaczenia okoliczność czy w związku z tym podpisano jakieś dokumenty; istotne bowiem jest to czy wyrażono zgodę na wykorzystanie lokalu przez Służbę Bezpieczeństwa.

Za całkowicie dowolne uznać zatem należy stwierdzenie Sądu I instancji, że nie jest pewne czy punkt został wykorzystany operacyjne (str.7 uzasadnienia orzeczenia) oraz nie jest pewne czy lustrowany rzeczywiście miał wiedzę czy lokal

był wykorzystany. O tym, że lokal był wykorzystywany świadczą nie tylko wskazane wyżej depozycje lustrowanego ale również zdjęcia znajdujące się w aktach sprawy (k.8).

Żadnego znaczenia w przedmiotowej sprawie nie ma okoliczność, że funkcjonariusze Służby Bezpieczeństwa rozmawiali z innymi pracownikami (...). Podkreślenia bowiem wymaga, że żaden ze świadków nie wskazał aby dotyczyło to zgody, której udzielił lustrowany, ani aby o wyrażeniu tej zgody mówił swoim współpracownikom. Jednocześnie lustrowany podał, że rozmawiający z nim funkcjonariusz Służby Bezpieczeństwa prosił go o zachowanie dyskrecji (k.94 akt sprawy).

Nie jest również tak jak twierdzi Sąd Okręgowy (str.6 uzasadnienia wyroku), że lustrowany przyjął po prostu do wiadomości, że funkcjonariusze Służby Bezpieczeństwa będą wykorzystywać lokal znajdujący się w biurze. Zarówno bowiem z wyjaśnień lustrowanego (k.94 akt sprawy), jak i raportu, którego wiarygodność nie jest przez strony kwestionowana (k.7 akt sprawy) wynika, że wyraził na to zgodę, nie tylko „przyjął to do wiadomości”. Za całkowicie dowolne uznać zatem również należy twierdzenie sądu, że lustrowany nie mógł odmówić prośbie funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa o udostępnienie lokalu. Jak wynika bowiem z zeznań świadka R. A., które Sąd Okręgowy uznał za wiarygodne zdarzało się, że zgody na udostępnienie lokalu nie były wyrażane, a kierownik przedsiębiorstwa państwowego nie miał obowiązku współpracy ze

Służba Bezpieczeństwa (k.207 akt sprawy). O możliwości odmowy żądaniom funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa świadczą również wyjaśnienia samego lustrowanego, który podał, że odmówił żądaniu zaprzestania wypożyczania autobusów na pogrzeb ks. Jerzego Popiełuszki (k.94 akt sprawy).

Ad. II. Rację ma również skarżący kwestionując stanowisko Sądu Okręgowego, że w razie uznania współpracy lustrowanego ze Służbą Bezpieczeństwa, istnieją podstawy do uznania, że składając oświadczenie lustracyjne działał w warunkach błędu co do prawa. Wskazać jedynie należy, że nie jest trafnym podniesienie zarzutu obrazy prawa materialnego, tj. art.30 kk poprzez jego zastosowanie skoro przepis ten nie był podstawą prawną zaskarżonego orzeczenia. Do obrazy przepisu art.30 kk doszłoby bowiem wówczas, gdyby Sąd nie mając ku temu podstaw przepis ów zastosował. Tymczasem Sąd I instancji jedynie na marginesie rozważał tę kwestię, podstawą wydania orzeczenia było zaś stanowisko, że lustrowany nie podjął współpracy w rozumieniu ustawy z 18 października 2006r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (dalej: ustawa lustracyjna). Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że wskazując na podstawę wniesienia apelacji skarżący nie wskazał na art.438 pkt 1 lub 1a kpk mimo, że sformułowany został zarzut obrazy prawa materialnego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, wnikliwszej analizie winna zostać poddana kwestia ewentualnego błędu w rozumieniu art.30

kk, jeżeli przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd rozwałby zastosowanie tego przepisu i wydanie orzeczenia na jego podstawie. Nie sposób bowiem za przekonującą uznać argumentację Sądu I instancji związaną z kwestią znajomości orzecznictwa i literatury dotyczących ustawy lustracyjnej. Podkreślenia bowiem wymaga, że jak wynika z wyjaśnień lustrowanego (k.94 akt sprawy) nawet nie zapoznał się on z treścią tej ustawy przed złożeniem oświadczenia lustracyjnego. Trafnie w tym miejscu skarżący powołał się na orzecznictwo Sądu Najwyższego (str.11 apelacji) wskazujące na brak podstaw do uznania, że oświadczenie lustracyjne można składać jedynie w oparciu o własną pamięć i pobieżną wiedzę o okolicznościach mających istotne znaczenia dla jego prawdziwości. Rola i znaczenie oświadczenia lustracyjnego a zwłaszcza ustawowy wymóg zgodności z obiektywnie istniejącą rzeczywistością nakładają bowiem na składającego owo oświadczenie prawny obowiązek skonfrontowania własnego przekonania z dokumentami odzwierciedlającymi tę rzeczywistość. Nawet jeżeli lustrowany subiektywnie inaczej oceniał stan rzeczy, nie zwalniało go to z obowiązku zbadania obiektywnych okoliczności mających zasadnicze znaczenie dla składanego oświadczenia. Zaniechanie tego obowiązku nie może zatem stanowić usprawiedliwionego błędnego wyobrażenia o rzeczywistości. Nadto podkreślenia wymaga, że bez podjęcia próby zweryfikowania swego przekonania co do charakteru relacji łączącej go ze Służbą Bezpieczeństwa, subiektywne przekonanie

lustrowanego o rzeczywistości nie może skutkować uznaniem, że złożone oświadczenie lustracyjne było zgodne z prawdą lub że zastosowanie winien mieć kontratyp nieświadomości bezprawności (art.30 kk). W ocenie Sądu Apelacyjnego, aktualne w realiach rozpoznawanej sprawy, choć dotyczące współpracy o innym charakterze, jest stanowisko Sądu Apelacyjnego w Katowicach zawarte w orzeczeniu z 20 stycznia 2011r. w sprawie II AKa 432/10: „Dla oceny, czy lustrowany był współpracownikiem SB w rozumieniu art.3a ust.1 ustawy lustracyjnej nie ma znaczenia, czy miał on świadomość, że był przez Służbę Bezpieczeństwa zarejestrowany jako tajny współpracownik, czy też nie, jak również subiektywna ocena jego współpracy, o ile składając oświadczenie lustracyjne nie byłby w błędzie co do prawa (...). Lustrowany jako osoba w wyższym wykształceniu, sprawująca (...), stosunkowo młoda nie powinna mieć trudności ze zrozumieniem przepisów ustawy lustracyjnej, a w szczególności art.3a, bowiem oświadczenie lustracyjne odwoływało się tylko do tego przepisu. Gdyby mimo to, przepis ten nie był zrozumiały dla niego (...) mógł skorzystać z porady w kancelarii adwokackiej.”

Wniosek

Uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I-szej instancji do ponownego rozpoznania

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięzłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Zasadność zarzutów apelacyjnych w ich zasadniczym zrębie.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	Nie dotyczy
Zwięzłe o powodach uwzględnienia okoliczności	
Nie dotyczy	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy orzeczenia sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
0.1Nie dotyczy	
Zwięzłe o powodach utrzymania w mocy	
Nie dotyczy	
0.15.2. Zmiana orzeczenia sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
0.0.1Nie dotyczy	
Zwięzłe o powodach zmiany	

Nie dotyczy	
-------------	--

0.15.3. Uchylenie orzeczenia sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Zgodnie z treścią art.454 § 1 kpk, sąd odwoławczy przy orzeczeniu uznającym, że lustrowany złożył zgodne z prawdą oświadczenie lustracyjne, co jest odpowiednikiem wyroku uniewinniającego, uznając		

zarzuty apelacji za zasadne i uznając, że prawidłowa ocena dowodów może doprowadzić do orzeczenia o odmiennym charakterze, wydaje orzeczenie o charakterze kasatoryjnym z uwagi na regułę ne peius uregulowaną we wskazanym wyżej przepisie, który przez wzgląd na treść art.19 ustawy lustracyjnej ma zastosowanie w przedmiotowej sprawie. Wprawdzie w obecnie obowiązującym porządku prawnym Sąd odwoławczy może dokonywać własnej oceny dowodów i czynić ustalenia odmienne niż ustalenia Sądu I instancji, to jednak możliwość ta ograniczona jest obowiązującą w przepisie art.454 § 1 kpk regułą ne peius. Na obecnym bowiem etapie postępowania uznanie, że W. M. złożył zgodne z prawdą oświadczenie lustracyjne jest rozstrzygnięciem zdecydowanie przedwczesnym.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem (patrz: wyrok Sądu Najwyższego z 17 maja 2022r. w sprawie II KS 6/22; postanowienie Sądu Najwyższego z 28 kwietnia 2022r. w sprawie III KS 27/22) wydanie orzeczenia o charakterze kasatoryjnym z uwagi na regułę ne peius unormowaną w przepisie art.454 § 1 kpk jest możliwe jeżeli Sąd odwoławczy dojdzie do wniosku, że gdyby nie przeszkoda w postaci wskazanej reguły, mógłby zapaść wyrok skazujący, ale jego wydanie nie jest dopuszczalne w instancji odwoławczej z uwagi na zakaz takiego orzekania. Sytuacja taka, w ocenie Sądu Apelacyjnego, ma zastosowanie w przedmiotowej sprawie. Po dokonaniu bowiem przez Sąd I instancji swobodnej oceny całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego może zapaść orzeczenie stwierdzające, że W.

M. złożył niezgodne z prawdą oświadczenie lustracyjne.	
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
Rozpoznając ponownie sprawę Sąd Okręgowy winien przeprowadzić postępowanie dowodowe, dokonując wnikliwej, swobodnej oceny dowodów. Przeprowadzenie rzetelnego i zgodnego z przepisami prawa postępowania dowodowego z uwzględnieniem powyższych zapatrywań prawnych i wskazań Sądu Apelacyjnego, a także dokonanie całościowej, zgodnej z regułami logicznego wnioskowania prawniczego i zasadami doświadczenia życiowego analizy całego zebranego w sprawie materiału dowodowego pozwoli na nie budzące wątpliwości rozstrzygnięcie w sprawie.	
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w orzeczeniu	
Punkt rozstrzygnięcia z orzeczenia	Przytoczyć okoliczności
	Nie dotyczy
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z orzeczenia	Przytoczyć okoliczności
	Nie dotyczy

7. PODPISY

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1.		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator Oddziałowego Biura Lustracyjnego Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Orzeczenie o zgodności z prawdą oświadczenia lustracyjnego		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# Zmiana